

ΜΙΑ ΒΡΑΔΙΑ ΣΤΗ ΒΕΡΟΝΑ.

(COMTESSE DE NOAILLES "LES VIVANTS ET LES MORTS" Σελ. 174)

Βερόνα, τὶς πλατεῖες σου τὸ βράδι ἀσημοβρέχει,
μὲ σμιλακίες καὶ κυπαρίσσια οἱ ρόδινοι σύρανοὶ
χαρακωτοὶ· καὶ δείχνεται σὰν ἀπὸ μιναρέδες
πρασινοπένθιμο στεφάνη ἡ χώρα νὰ φορῇ.

Στοῦ παλατιοῦ ξεθωριασμένα τὰ χρυσάφια βλέπεις
νὰ κυματίζῃ λαμπερὴ μιὰ χλαίνα χνουδωτή.
Τὰ ἐρωτικὰ τὰ περιστέρια ὑπάκουα
ἀνατριχιάζουν ἔκει πέρ' ἀπὸ ἥδονή.

Ἄναμεσ' ἀπ' τοὺς τούβλινους τοίχους ποὺ καθρεφτίζει
στὸ ρέμα του ὁ Ἀδέγης ρέει πλατὺς κοκκινωπός,
δρυμητικά, γοργά. Στὴ χώρα τῆς Ἰουλιέττας
τοῦ αἰμάτου ἔχει τὸ χρῶμα ὁ ποταμός,

Τραγικὴ γλύκα πολιτείας αἵματοσπαρασμένης.
Δρόμος ποὺ ζοῦν τὰ πρασμένα κάτου ἀπ' τὸ φτερὸ
τοῦ κοιμισμένου ἀνέμου. Νά! Μιᾶς μάσκας ὁ ἵσκιος τρέχει
στῶν ἐραστῶν πολέμιων τὸ χορό.

Τινάζομαι, τὸ σπίτι σου ξανοίγω Ἰουλιέττα
κατάμαυρο γιὰ κλάιματα, κρύο κάρβουνο· εἶν' ἔκει
ποὺ ὁ δροσερὸς κορυδαλλὸς μὲ τὸ κελαϊδισμό του
σὲ τρομάζει. Ὡ, ἐσύ,

Πᾶς κάηκες, πᾶς φαιγώθηκες, τοῦ μαρτυρίου νεράϊδα.
Τί ὠραῖο τοῦ πόθου πύρινου ποὺ σ' ἄρπαξε τὸ κῦμα
τὴν ὥρα ποὺ ἔξαφνα ἔκραξες:
«παραμάννα, ἔτοιμαστε μου τὸ μνῆμα

Τὸ μνῆμα μου ἔτοιμαστε καὶ τὸ ξόδι μου
βιολετί, μαῦρο στρῶστε μου τὸ νυφικὸ κλινάρι
ἀνίσως δὲν τὸν ἀγκαλιάσω τὸν δμορφονιδό⁶
ποὺ ἔλαμπε μέσ' στὸν κῆπο σὰ φεγγάρι».

Ἀγνάντια στὴν ἥρωϊκή, στὴ γοερή σου μάνητα
στὸ βάσανο ποὺ σ' ἔκαιγε, στὰ σκούσματά σου ἐμπρόδος
ἡ δίψα εἶναι πηγὴ ἀναβρυστικὴ
καὶ ἡ πεῖνα χορτασμός.

Σὰν τὸν ἀνίκητο ἔρωτα ποὺ τὸν ἔξευμενίζουν
τὰ δάκρυα, ἀλλο τίποτε δὲ βρίσκεται ἔδω κάτου
τὸ γνώριζες; ὁ πόλεμος, ἡ μουσική, ἡ φωτιὰ
χλωμᾶς εἶν' ἀντιφεγγίσματά του!

Ποῦ εἴν' ἀδερφή μου ὁ κόρφως σου, κ' ἡ αὐγερινή σου ὄψη;
Νύχτα· σοῦ φέρνω τὴν καρδιά μου, βογγοαναστενάζει

τὸ περιστέρι ἀπάνου στὴ συκομούριά
σὰ νὰ πεθαίνῃ ἀπὸ μαρᾶζι...

Βαρὺ παλάτι παραπέρα πορφυροβαμένο
κλειστὰ τὰ παραθύρια του τὰ πράσινα κρατεῖ
σὲ πλάτια ἀχνοτριανταφυλλιά. Χεινόπωρο ἔνα βράδυ
ἔγραφε τὴν Παράδεισον δὲ Ντάντες μέσα ἐκεῖ.

Μὲ γλύκα θεία τὰ μάτια του γέμιζαν γύρω οἱ λόφοι
τὴν ὕδρα ποῦ ἀποκαρδωμένοι, σκεπτικοί, γιὰ ἵδες
στὸ γλυκοχάραγο οὐδανὸ τῆς Ἰταλίας οἱ ἀγγέλοι
γέροντον ἀπάνω ἀπὸ τὶς σμιλακιές.

Μὰ πιὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ μεθυσμοῦ ἐσὺ σπίτι,
κ' ἐσὺ μπαλκόνι ἀπ' τὸ ἀρδονιοῦ τοὺς γύρους λαχταριστό.
Αὐτοῦ χαϊδολογοῦσες Ἰουλιέττα
τὸ Ρωμαῖο στὸ πλευρό σου κρεμαστό.

Μὰ πιὸ πολὺ μοῦ εἶσαι ἀκριβό, τοῦ πυρετοῦ μπαλκόνι
σκοταδερὸ ποῦ ἡ μεταξένια ἡ σκάλα σου λαζοῦσε
στριφογυρνόντας, καὶ τὸ ταῖοι σμύγοντας τὸ χεῖλη του
μ' ἔνα «Πιὰ σ' ἔχω!» σὲ λυγμοὺς ἔσποῦσε.

Ἐνλογημένος δὲ ἔρωτας μέσα κι' ἀπάνου ἀπ' ὅλα
ἴερὸ κι' ἀλλ' εἶναι τόνομά του ἀκέρια πέρα ώς πέρα
καὶ ἡ βασιλεία του! Τίς δάφνες καὶ τὰ ρόδα φέρων
στῶν Καπούλετων μοναχὸ τὴ μυγιαέρα.

ΜΕΤΑΦΡ. ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

ΑΘΗΝΑ, 17-11-1918.

ΣΤΗΝ ΚΟΝΤΕΣΑ ΝΤΕ ΝΟΑΓΗ.

Τὸ ἀντίκρυσα τὸ Φῶς Σου ἔγὼ καὶ ζῶ στὸ θάμπωμά Σου,
Τὰ μάτια μου ὅμως γλίτωσαν ἀπὸ τὸν τυφλωμό,
Γιατὶ πρωτόειδανε τὸ φῶς, Ἀκρόπολη, σιμά σου
Καὶ ζήσανε στὴς Ἀττικῆς τὸ φέγγυς τὸ ιερό!

Τὰ Γαλανὰ ἀκροούόντανα κι' ὅλα τὰ Πράσινά Σου
Ἐμένα δὲ μεθύσανε σᾶν ἔνα ἀψὲ πιοτό,
Γιατὶ μὲ πρωτομέθυσε, γύμνια ἀττική, ἡ θωριά σου
Μὲ τὴν πεντάμορφη γραιιμὴ πούναι στὸν Ὑμηττό!

Ἡ Λάβρα Σου μὲ ζέστανε καὶ ζῶ μέσ' στὴ φωτιά Σου,
Καὶ στὴ θρακιά Σου ξέγυρα μὰ δίγως νὰ κεῖ,
Γιατὶ μὲ πρωτοξέστανε, Ἀθήνα, ἡ ἀγκαλιά σου
Ἡ φλόγινη μαζὶ μὲ τὸ λιοπόνι τὸ ἀττικό!

“Ολης τῆς Ζήσης τὴ χαρὰ τὴν ξέησα κοντά Σου,
Μὰ τὸ κορμὶ δὲν ἔλιωσε στὸ λίγωμα μου αὐτό,
Γιατὶ τίγε πρωτόξησε ψηλὰ στὰ μάρμαρά σου,
“Ω Παρθενῶνα, σ' ἔφηβο λεβέντη σκαλιστό!